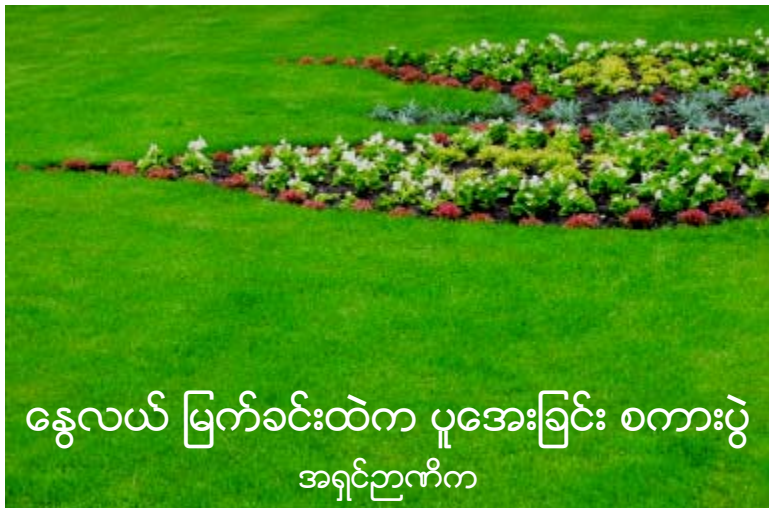


စာရေးမယ်ဆိုပြီး စထားတဲ့ အစလေးတွေက ကွန်ပျူတာထဲမှာ အများကြီး။ တခါခါမှာတော့ အဲဒီအစလေးတွေကို ပြန်ကြည့်ပြီး ဆက်ရေးဖြစ်ခဲ့တာတွေရှိတယ်။ အချို့ကိုတော့ ဘာကိုအကြောင်းပြုပြီး ဘယ်လိုစထားခဲ့မှန်း မသိလို့ ဘယ်လို ဆက်ရတော့မယ်မှန်း မသိတာကြောင့် ပြန်ဖျက်ပစ်ခဲ့ရတယ်။ ခုဒီစာလေးကတော့ တော်တော် များများ စထားလို့ အကြောင်းအရာက မမေ့နိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် အချက်အလက်အချို့ကိုတော့ ပြန်ပြီး စဉ်းစား မရနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သတိရသလောက်ကိုပဲ ပြန်ရေးလိုက်ပါတယ်။



ဩဂုတ်ရဲ့ နွေနှောင်းရက်ကျန်များက ပူနိုင်လွန်းလှစွာလို့ ပြောရမှာပါ။ ဖာရင်ဟိုက် ၁၀၁- ဒီဂရီ တဲ့။ အအေးကဲ တဲ့ ရာသီများနဲ့သာ အထိအတွေ့များတဲ့ အရပ်မှာနေသူတွေအဖို့ ၁၀၁ ဒီဂရီဆိုတာက ပူလိုက်တာရယ်လို့ ညည်းညူဖွယ်ရာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် သွားစရာရှိတာ သွား၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြရတဲ့ လူသားတစ်ဦးရဲ့ဘဝမှာ ပူရန် ကောဆိုပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေလို့က လူတိုင်းအဖို့ ရနိုင်တဲ့အခွင့်အရေးမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့လည်း သွားစရာရှိသွား၊ လုပ်စရာရှိလုပ်၊ စားစရာရှိစား။ ဘယ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး အခန်းထဲမှာကုပ်ကာ အပူရှောင်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲလေ။

ကိုယ်က ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းလေးကို သဘောကျပေမယ့် ငြိမ်ငြိမ်လေးတော့လည်း နေတတ်သူ မဟုတ်ပြန်ဘူးလေ။ ဒီတော့လည်း ငယ်ဘဝက မရခဲ့လို့ တခုခုရတဲ့ ကျောင်းတက်ခြင်းကို ခုချိန်ထိ အချိန်မှန်မှန် လုပ်ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အချိန်ရောက်လာလျင်ဖြင့် ကျောင်းလွယ်အိတ်ပြင်ကာ ကျောင်းတက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဒီနေ့မှာလည်း နွေအရှိန်ရဲ့ နေထိန်ထိန်အောက်မှာ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကိုလွယ်လို့ ကျောင်းတလင်း မြက်ခင်းပြင် နံဘေးကနေ ပြေးလှမတတ် လမ်းလျှောက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့က ဒီစာသင်ရာသီရဲ့ ကျောင်းစဖွင့်တဲ့ နေ့လေ။

အများစုသော ကျောင်းသားတွေက နွေဒဏ်ကို အာခံနိုင်စေဖို့ အပါးဆုံးနဲ့ အတိုဆုံး အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ဆင်ကြပါတယ်။ အနည်းစုလောက်သာ အကျီလက်ရှည်၊ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်သူ ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ခုလောက် ပူပြင်းတဲ့ နွေနေ့လယ်ထီးထီးအောက်မှာ လုံလုံခြုံခြုံ ထူထူထဲထဲနဲ့ အစဉ်အလာဝတ်ရုံကို စနစ်တကျ ဆင်ခြန်း

ထားတဲ့ ကိုယ့်အသွင်က အများအပြားမှာ ဘယ်လိုမှ မလန်းနိုင်ပဲ ဆန်းနေလေမှာ အသေအချာပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကို ပင်ပန်းအောင် ဒီလိုဝတ်စုံကိုမှ ဆင်ခြန်းရန်ကောရယ်လို့ တွေးထင်သူလည်း ရှိကောင်းရှိမှာပေါ့။

ကားရပ်ရာနေရာကနေ စာကြည့်တိုက်ကို ရောက်ဖို့က ငါးမိလောက် လမ်းလျှောက်ရတယ်။ အဆောင်အချို့နဲ့ သစ်ပင်ရိပ်အချို့အောက်ကို ဖြတ်လျှောက်ရပေမယ့် နေပူပြင်းပြင်းအောက်ကို ဖြတ်ရတဲ့အခါလည်း ရှိတယ်။ ဒီအရိပ်လွတ်ခိုက်အချိန်လေးမှာ အပေါ်ကပူတဲ့ နေရဲ့အရှိန်ပါမက အောက်က ကွန်ကရစ်အခင်းကနေ ပြန်ဟပ်တဲ့ အရှိန်ကလည်း တော်တော်လေးပူပြင်းတာကို သတိထားမိတယ်။ ဒီလိုအချိန်လေးအတွင်း အပူဒဏ်အတန်ငယ် သက်သာစေဖို့ ခပ်မြန်မြန်လေး လျှောက်ဖြစ်တယ်။ အပူကြောက်သူထဲမှာ ကိုယ်လည်းတစ်ယောက်အပါအဝင်ပေါ့။ ကိုယ်လျှောက်ရာ ကွန်ကရစ်လမ်းရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်မှာတော့ မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကျယ်က တစ်ကွင်းလုံး စိမ်းလန်းလို့။ အချို့နေရာများမှာတော့ သစ်ပင်အချို့၊ အချို့ နေရာများမှာတော့ နှင်းဆီပန်းခင်းရဲ့ ရောင်စုံ အလှက ရှုမဝ၊ ကြည့်မဆုံးချင်ဖွယ်ရာ၊ ဖြာဖြာဝေလို့။

ကျောင်းတလင်းမြက်ခင်းပြင်ရဲ့ သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ အလျားမှောက်ကာ စာဖတ်နေတဲ့ အတန်းဖော်ဟောင်းတစ်ယောက်က ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်နေတဲ့ ကိုယ့်ကို "ဟေး အရှင် မပူဖူးလားရယ်"လို့ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ရုတ်တရက်တော့ ဘယ်ကနေအော်လိုက်မှန်း မသိလိုက်ဖူး။ နောက်မှ အတန်းဖော်ဟောင်း မိတ်ဆွေမှန်းသိလို့ "အေး အပြင်က အပူထက် အတွင်းအပူက ပိုပြီးပူတယ်လေ။ ဒါကြောင့် အပြင်အပူသက်သာအောင် လုပ်ဖို့ထက် အတွင်းအပူသက်သာအောင်လုပ်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်"လို့ သူ့ကို ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ သူက အရင်ကလည်း သူတို့မိတ်ဆွေလေးငါးဦး စုပေါင်းထိုင်တဲ့ မက်ဒီတေးရှင်းအဖွဲ့မှာ ပါဝင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့တွေ ထိုင်မှာက ခုလိုပဲ ကျောင်းတလင်း မြက်ခင်းပြင်ထဲမှာ။ ဒါကြောင့် အဲဒီအချိန်က သူ့ဖိတ်ခေါ်တာကို ငြင်းခဲ့ဖူးတယ်။

သူက ကိုယ်နဲ့ စာသင်ခန်းနှစ်ခန်းလောက် အတူတက်ထားဖူးသူမို့ ကိုယ့်အကြောင်းကို အနည်းအကျဉ်းသိထားသူလေ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်နဲ့မက်ဒီတေးရှင်းနဲ့ ရင်းနှီးတယ်ဆိုတာကိုလည်း သိထားသူ။ စာသင်အတန်းတန်းရဲ့ အဖွဲ့နဲ့လုပ်ရတဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခုမှာလည်း တစ်ဖွဲ့တည်း ပေါင်းလုပ်ဖူးတဲ့သူ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ပြောလိုက်တဲ့ အပြင်ပူတွေ၊ အတွင်းပူဆိုတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့အတွက် အထူးအဆန်း စကားကို ကြားရတော့မယ်ဆိုတာ သူ သဘောပေါက်ပုံရပါတယ်။ အား၊ ဟုတ်ပြီ။ ဒီမှာလာ ခဏအချိန်ပေးပါဦး။ အတွင်းပူ အပြင်ပူလေးအကြောင်း ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင်းပြပါဦးလို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ သူနဲ့အတူရှိနေတဲ့ သူ့မိတ်ဆွေ သုံးလေးဦးကလည်း အေးဟုတ်တယ်။ တို့လည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ အဲဒါ ပြောပြပါဦးလို့ သူတို့ကလည်း တောင်းဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် အပြင်ပူ၊ အတွင်းပူဆိုတဲ့အကြောင်းကို သူတို့လဲလျောင်းနေတဲ့ သစ်ပင်အောက်မှာပဲ ခဏဝင်ထိုင်ပြီး ရှင်းပြခဲ့တယ်။ အမှတ်မထင် ကျင်းပဖြစ်တဲ့ မြက်ခင်းပြင် တရားပွဲလို့လည်း ပြောမယ်ဆိုက ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

နေပါဦး။ မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ ခုဒီနေရာမှာထိုင်နေတာလဲ-လို့ သူတို့ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ပူလို့လေ၊ အေးအောင် ဒီမှာထိုင်နေတာ။ ဟိုမှာ၊ စာကြည့်တိုက်ကြီး။ အဲဒီထဲမှာဆို လေအေးစက်တွေတပ်ထားလို့၊ အေးနေတာပဲ။ အေးချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီထဲသွားထိုင်ရင် ပိုအဆင်မပြေဖူးလားလို့ ပြန်မေးလိုက်တော့ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ဟာ အဆင်မပြေဖူး။ အဲဒီစာကြည့်တိုက်ထဲက လေအေးစက်အေးမျိုးကို သူမကြိုက်ဖူး။ ခု

နေပူကျကျထဲက ခုလိုသစ်ပင်ရိပ်အောက်က မြက်ခင်းပြင်မှာထိုင်လို့ ရတဲ့ခံစားမှု အအေးက ပိုကောင်းတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါဆို မင်းက အေးတာကိုတော့ သဘောကျတာသေချာတယ်နော်။ ဒါပေမယ့် အဲယားကွန်းနဲ့ အေးတဲ့အအေးကို သဘောမကျဘူး။ ဒါဆို အအေးခြင်းတူပေမယ့် အေးပုံမတူဘူးဆိုတာ အလွယ်နဲ့ နားလည်နိုင်တယ်။ နောက်ပြီး မြက်ခင်းပြင်မှာ ထိုင်ပြီးခံစားရတဲ့ ခံစားမှုကို ပိုသဘောကျတယ်လို့လည်း ဆိုတယ်။ ဒါဆို အေးတာကို သဘော ကျတာလား။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း မြင်ရတာကို သဘောကျတာလား။ ဒါမှမဟုတ်လဲ နေရောင်ပြင်းပြင်းရဲ့ အပူနဲ့ အလင်းကို သဘောကျတာလားလို့ ထပ်ဆင့်မေးလိုက်တော့ အင်း၊ ရှုပ်ကုန်ပြီ။ ဟုတ်တယ်၊ အေးရုံသက်သက် ကို သဘောကျတာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ အေး၊ ဒို့ဘာကြောင့် ဒီနေရာထိုင်ဖြစ် နေတာလဲ လို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေးကြတယ်။

ကဲထားပါတော့။ အအေးသက်သက်ကိုသာ သဘောကျတယ်ဆိုလျှင် စာကြည့်တိုက်ထဲက အအေးက ဒီထက် ပိုပြီး မင်းတို့အတွက် ပိုနှစ်သက်စရာကောင်းမယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ တစ်ယောက်က အေး၊ ဟုတ်တယ်။ ငါ ဒီနေရာကို ထိုင်နေတာ အအေးသက်သက်ကို ကြိုက်လို့မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ငါလဲ မင်း လိုပဲ။ အအေးသက်သက်ကြောင့် ဒီမှာထိုင်နေဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။

ဒါပဲလေ။ ဒို့တွေအားလုံးဟာ ကိုယ်ဘာအတွက်ကြောင့် လှုပ်ရှားနေကြတယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ မသိပဲ လုပ်ဖြစ် နေတာတွေ တော်တော်များပါတယ်။ ဒို့တွေဟာ ဒို့လုပ်နေတဲ့အရာကို ဒို့တကယ် သိတယ်ထင်ပြီး လုပ်နေပေ မယ့် တကယ်တော့ ဒို့တွေ တကယ်မသိကြပါဘူး။ တကယ် မသိရုံတင်မက တခါခါမှာ ပြောင်းပြန်အသိ၊ အမှား သိတွေနဲ့တောင်မှပဲ လုပ်တတ်လေ့ရှိကြပါတယ်။ အဲဒီလို ဘာမှမသိပဲ လုပ်နေကြမှုရဲ့ နောက်မှာ ကိုယ့်လုပ်ကိုင်မှု ကြောင့် တစ်စုံတစ်ခု ရရှိလာတယ်ဆိုလျှင်လည်း အဲဒီရရှိလာမှုကို အပြည့်အဝ မကျေနပ်တတ်ကြပါဘူး။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုရင် ကိုယ်တကယ်လိုချင်တဲ့အရာကိုက ဘာရယ်လို့ တိတိကျကျ မသိကြပဲ လုပ်ခဲ့ကြတဲ့အတွက် ရ လာတဲ့အရာဟာ ကိုယ်အမှန်တကယ်လိုချင်ခဲ့တဲ့အရာ မဟုတ်ပဲဖြစ်နေတတ်တာကြောင့်ပါ။ ခု မင်းတို့ ပူလို့ ဒီမှာ အအေးခံနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့အပြည့်အဝ ကျေနပ်မှုကို ရနေကြမယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မကျေနပ်မှု ဆိုတာ စိတ်ကို အလိုမကျဖြစ်စေခြင်း၊ ပူလောင်စေခြင်းတစ်ခုပါ။

ဒါဆိုလိုချင်တဲ့အရာကို တိတိကျကျသိပြီး ရှာဖွေခဲ့ကြသူတွေရော ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရာ ရလာတဲ့အခါမှ တကယ် ကျေနပ်ကျရဲ့လားလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ လောကမှာ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ကိုယ့်လိုချင်တဲ့အရာ၊ ရထားတဲ့ အရာနဲ့ အပြည့်အဝ ကျေနပ်နိုင်သူဆိုတာကတော့ မရှိနိုင်ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရာနဲ့ ကိုယ်ရတဲ့ အရာ တစ်ထပ်တည်းကျတဲ့သူအချို့ကတော့ ကိုယ်ဘာလိုချင်မှန်းမသိခဲ့ပဲ ရှာဖွေခဲ့လို့ ရလာတဲ့အရာကို မကျေနပ်နိုင် ဖြစ်တတ်သူတွေနဲ့စာလျှင်တော့ ပိုမို ကျေနပ်တတ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ဘာလိုချင်သလဲဆိုတာ သိဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ဒါဟာ ဒီနေရာမှာ ကိုယ်က ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရာကို ဘာလိုချင်မှန်း မသိမှုဆိုတဲ့အရာတစ်ခုထဲကို အခြေခံပြီး မင်းတို့ကို ပြောပြတာပါ။ မသိခြင်းကို အခြေခံပြီး ဖြစ်တဲ့ဖြစ်စဉ်လေးတစ်ခုကို ပြောနေတာပါ။ တခြားမကျေနပ်မှု၊ စိတ်ဆိုးမှု၊ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်မှုစတာတွေကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ အတွင်းပူတွေလည်း အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ဒါ

တွေကို မင်းတို့ကိုယ်တိုင်ကြံဖူးကြမှာပါ။ တကယ်တော့ ဒို့အားလုံး ရဲ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဒီအတွင်းပူတွေဟာ ခု အပြင်မှာ ပူနေတယ်ဆိုတဲ့ ဖာရင်ဟိုက် ၁၀၁ ဒီဂရီထက် ပိုပူပါတယ်။ ပြောရရင် အဲဒီအပူနဲ့ နှိုင်းစာရင် အခုမင်း တို့ ပူတယ်လို့ထင်နေတဲ့ အပြင်အပူသည်ပင်လျှင် အေးမြတဲ့အရာဖြစ်သွားစေနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒို့တွေက ဒါကို သတိမထားမိတတ်ကြပါဘူး။

ဒီဖာရင်ဟိုက် ၁၀၁ ကို ကာကွယ်ဖို့ ခုမင်းတို့လို သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ဝင်ရောက်ခိုလှုံရင် အတန်အသင့် သက် သာရာ ရနိုင်တယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး သက်သာစေချင်ရင်လည်း ဟိုမြင်ရတဲ့ စာကြည့်တိုက်ထဲကို ဝင်နေလို့ရတယ်။ အပြင်အပူဒဏ်တွေကို ကာကွယ်ဖို့က ကာကွယ်စရာတွေ အများကြီးပါ။ အေးဒို့ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အပူတွေကို ကာကွယ်ဖို့ကတော့ တစ်နည်းထဲပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲလို့ မင်းတို့ မမေးလည်း ငါကတော့ ဒီနေရာမှာ ပြော ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါကတော့ ဟောဒီက ကိုယ့်မိတ်ဆွေကြီး လုပ်နေတဲ့မက်ဒီတေးရှင်းပဲဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုဖိတ်ခေါ် တဲ့မိတ်ဆွေဆီကို ညွှန်ပြလိုက်တယ်။

မက်ဒီတေးရှင်းဟာ နည်းအမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ ဒီအနောက်တိုင်းက လက်ခံထားတဲ့ အချို့မက်ဒီတေးရှင်းဆိုတာ တွေဟာ အရှေ့တိုင်းက လက်ခံထားတဲ့ မက်ဒီတေးရှင်းဆိုတာနဲ့ ကွာခြားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့တွေ ဖတ်ဖူးကြားဖူးတဲ့ မက်ဒီတေးရှင်းနဲ့ ခုဒို့ပြောမယ့် မက်ဒီတေးရှင်းဆိုတာ ကွာခြားကောင်း ကွာခြားပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ အထူးပြုပြောချင်တာကတော့ ခု ဒို့ပြောမယ့် မက်ဒီတေးရှင်းကတော့ ဒို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓညွှန်ကြားမှုကို အခြေခံပြီး လက်တွေ့လုပ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်တွေ့လုပ်ရပ်ပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ပြောမှာဖြစ်တယ်။ ကြံဆပြီးပြောထားတာ မဟုတ်သလို လူပြောသူပြော၊ ဖတ်မှတ်ထားတာကို အခြေခံပြီး ပြောတာ သက်သက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

အကျဉ်းချုံးပြောရရင် မက်ဒီတေးရှင်းဆိုတာ ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့ အရှိတရားကို အမှန်အတိုင်း သိအောင်လုပ်ခြင်းပဲ။ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို ကိုယ်ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိနေခြင်းပဲ။ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို ကိုယ်တိုင် သိပြီး လုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ ကိုယ်ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် ကိုယ်ဘာလုပ်နေ တယ်ဆိုတာကို သိသူတော့ အတော်နည်းပါတယ်။ ဥပမာ ခု မင်းတို့ဘာကြောင့် ဒီနေရာမှာ ထိုင်ကြမယ်ဆို တာကို သိကောင်းသိမယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ဒီနေရာမှာ ထိုင်နေချိန်ကစပြီး မင်းတို့ဘာကြောင့် ဒီနေရာမှာထိုင် နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ သတိပြုမိတော့မယ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီထိုင်နေချိန်ကစပြီး ဒီထိုင်ခြင်းနဲ့စပ်ပြီး မင်းတို့ရဲ့ ကိုယ်နဲ့စိတ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ဘယ်အရာကိုမှလည်း အမှတ်ပြုမိတော့မယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ အစောက ကိုယ်ပြော ခဲ့တယ်။ ဒို့တွေဟာ ကိုယ်အမှန်တကယ် ဘာလိုချင်နေတယ်။ ဘာဖြစ်ချင်နေတယ်ဆိုတာကို တိတိကျကျ မသိပဲ လုပ်ငန်းတော်တော်များကို လုပ်နေကြတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး တိတိကျကျ ပြောရရင် ကိုယ့်မှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို မသိပဲလုပ်နေကြတယ်။

မင်းမက်ဒီတေးရှင်း တစ်ခုခုလုပ်နေရင် မင်းအခုလောလောဆည် လိုနေတဲ့အရာဟာဘာလဲ၊ မင်းမလိုချင်ဖြစ်နေ တာဘာလဲလို့ ကွဲကွဲပြားပြား သိလာလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို စောင့်ကြည့်နေတာ ကြောင့်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို စောင့်ကြည့်နေရင် မင်းအမှန်အတိုင်း တွေ့ကိုတွေ့လာလိမ့်မယ်။ အများအားဖြင့် ဒို့ တွေဟာ အပြင်လောကမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုသာ ကြည့်တတ်လေ့ရှိတယ်။ ဒို့ရဲ့လိုအပ်ချက် အား လုံးကိုလည်း ပြင်ပက အရာဝတ္ထုတစ်ခုခု၊ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ယောက်ဆီကနေသာလျှင် ရနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်

တတ်ကြတယ်။ ကိုယ့်လိုအပ်ချက် တစ်ခုခုကိုလည်း ပြင်ပဝတ္ထုတစ်ခုခု၊ အခြားသူတစ်ဦးဦးနဲ့သာပဲ ဖြည့်စွက်လေ့ ရှိကြတယ်။

ကိုယ်မလိုချင်တဲ့အရာတွေနဲ့ တွေ့ရတဲ့အခါမှာလည်း နည်းတူပါပဲ။ ကိုယ့်မလိုချင်မှုဟာ အခြားအရာဝတ္ထု၊ အခြား သူတစ်ဦးဦးနဲ့ ဆက်စပ်ပစ်လေ့ရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ လိုချင်မှုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မလိုချင်မှုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်မှုတွေ ဟာ ကိုယ့်ဆီမှာသာလျှင် အခြေခံပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီလိုအခြေခံ အကြောင်းရင်းရှိရာဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထဲ မှာ ပြန်မရှာပဲ အခြားပြင်ပတစ်ခုခု၊ တစ်ဦးဦးဆီမှာ ရှာနေသမျှတော့ ဘယ်သောအခါမှ မှန်ကန်တဲ့အဖြေကို ရနိုင် လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

နောက်ပြီးလည်း ဒို့တွေဟာ တစ်ခုခုအပေါ်မှာ စူးစိုက်ထားတဲ့အချိန်လည်း သိပ်တိုတောင်းလွန်းတယ်။ တစ်ခုခုရဲ့ အခြေမှန်ကို အရှိအတိုင်းသိအောင် အချိန်မပေးတတ်ကြဘူး။ ဘယ်အရာကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြည့်ပြည့် ၀၀ မသိနိုင်ဘူးဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှလည်း ပြည့်ဝတဲ့ တိကျတဲ့ အဖြေမှန်ကို ရနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။ မပြည့်ဝ၊ မတိကျတဲ့အဖြေဆိုလျှင်လည်း ဘယ်တော့မှ အဆုံးသတ်အမှန်တရားကို တွေ့နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းအမှန်လိုချင်တဲ့အရာကို ရဖို့ မင်းဘာလိုချင်သလဲဆိုတာ တိတိကျကျ သိဖို့လိုတယ်။ ဒါကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုတစိုက် ပြန်လည်ဆန်းစစ်ခြင်းကနေ ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်တော့ မင်းပေးရလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ချက် ခြင်းချည်းပဲ ရုတ်တရက် ရလဒ်ကောင်းတစ်ခုကို ပေါ်ထွက်စေနိုင်တာမျိုးထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ အရာတစ်ခုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ခုတော့ ဒီလောက်ပဲ ထားလိုက်စို့။ နောင်အလျင်းသင့်တဲ့အခါမှ ပြောသေးတာပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ ခုချိန်မှာ စာ ကြည့်တိုက်ထဲက အအေးက ကိုယ့်အတွက် ပိုအဆင်ပြေမယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အဲဒီထဲမှာ အအေးအပြင် ကိုယ်ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်တွေလည်း ရှိနေတယ်။ ကိုယ်သုံးချင်တဲ့ ကွန်ပျူတာနဲ့ အင်တာနက် လည်း ရှိနေတာကြောင့်လို့ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေကိုပြောပြီး သူတို့နားက ထွက်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်ပြောတာ နားလည် မလည်ဆိုတာကိုတော့ သူတို့ကို မမေးဖြစ်ခဲ့တော့ပါဘူး။ ။